

[Aksel Larsen.]

vi altsaa, at det bør være et Afsnit, ikke om et Stabiliseringslaan, men om en Formueafgift. For saa vidt man tilslutter sig denne Tanke, er vi villige til at sætte det afgiftsfri Formuebeløb op fra 60 000 Kr. til 100 000 Kr., hvad vi vil finde i enhver Henseende rimeligt. I 1924 fremkom den nuværende Nationalbankdirektør med et Forslag til Lov om en Formueafgift, hvor man foreslog, at der skulde lægges en Eengangsskat paa alle Formuer over 50 000 Kr. Naar man tager i Betragtning den Tid, der er gaaet siden da, og naar man sammenligner Prisniveauet nu med Prisniveauet i 1924, saa bliver det ogsaa mest rimeligt at sige 100 000 Kr. Det vil sige, at de første Sats, altsaa fra 60 000 til 100 000 Kr., som er foreslaaet i § 29, skulde bortfalde, men til Gengæld tror jeg, at de følgende 3 Sats uden Skade kunde forhøjes fra 10 til 15 pCt., fra 15 til 20 pCt. og fra 20 til 25 pCt. Det vilde bevirke, at Provenuet af en saadan Formueafgift antagelig vilde blive større end Provenuet af det foreslaaede Stabiliseringslaan, selv om man gik helt ned til 60 000 Kr.

Jeg skal afholde mig fra yderligere Detailbemærkninger vedrørende Stabiliseringslaanet, netop fordi vi stiller os afvisende over for dette og ønsker det erstattet med en regulær Formueafgift.

I Afsnit III, der angaar Paaligning af Formuestigningsafgiften og Stabiliseringslaanet, siges, at det skal vedkommende Skatteraad ordne. Jeg tror ikke, jeg bliver meget uenig med den højtærede Finansminister, naar jeg siger, at det vil i hvert Fald være hensigtsmæssigt, om de nye Amtsligningsinspektører kommer til at medvirke, saaledes at man ikke risikerer, at Skatteraadene ser lidt for liberalt paa Tingene.

Hvorvidt jeg ogsaa kan blive enig med den højtærede Finansminister vedrørende Behandlingen af Sager angaaende Henstands- og Afdragsordninger efter Bestemmelserne i § 37, ved jeg ikke. Det foreslaas af Ministeren, at saadanne Sager skal afgøres, eller der skal gøres Henstilling til Ministeren, af et Nævn bestaaende af 7 Medlemmer, hvorom Ministeren har sagt, at de skal repræsentere Sagkundskaben inden for Erhvervslivet eller noget lignende. Jeg tror ikke, det vil være en saa heldig Sammensætning, og jeg ved ikke, om man overhovedet behøver et særligt Nævn. Jeg henstiller til Overvejelse, om man ikke simpelt hen kan sige, at det sorterer under Skatte departementet, som saa kan træffe de Afgørelser, der skal træffes, og komme med

de Henstillinger til Ministeren, man skal komme med.

I øvrigt finder jeg, at Bestemmelserne i § 44 ikke er helt rimelige. I § 44 siges der, at man skal regne Konfiskationsbeløb, for meget oppebaaret Avance eller for lidt erlagte Told- eller Forbrugsafgifter saavel som Efterbetaling af Skatter for en den paagældende paahvilende Gæld, og det vil sige, at det skal der ikke svares Afgift af. Det kan være rimeligt. Det kan imidlertid ikke være rimeligt yderligere at sige, at de eventuelt i Anledning af saadanne Forhold ikendte Bøder ogsaa skal trækkes fra. Jeg mener, at Skattebøder o. lign. er en Straf, vedkommende har faaet, fordi han har begaaet Skattesnyderi, Toldsvig eller noget saadant, og det skal ikke regnes ham til Gunst, naar man skal opgøre Formuestigningsafgiften.

Det er de Bemærkninger, jeg foreløbig har om det foreliggende Lovforslag. Jeg ønsker saa kun igen at understrege, at jeg tror ikke, Loven faar de heldige Virkninger for Landet, dets Økonomi og Beskæftigelse, som den kan faa, hvis man lader Provenuet automatisk gaa ind paa Reguleringskontoen. Jeg anbefaler endnu engang, at man opretter en særlig Konto, som Pengene indsættes paa, saaledes at der kun kan disponeres over denne Konto af Finansministeren i Forbindelse med Rigsdagen.

Bertel Dahlgaard: Naar vi staar over for Udskrivningen af dette mægtige Beløb i nye Skatter, brydes utvivlsomt mange Følelser i Befolkningens Sind, spændende over en bred Skala lige fra Forfærdelse hos adskillige, som Skatten rammer, og til Skadefryd hos nogle af dem, der kun er Tilskuere. Der er blandt de sidste sikkert ogsaa adskillige, som har bragt sig selv uden for Skudvidde ved i Tide at bruge let tjente Penge. Vi maa her i Rigsdagen være upaavirkede af ensidige Følelser til begge Sider og søge ved denne Lovgivning at holde os til det, som vi tror er en Nødvendighed for Saneringen af Landets Pengevæsen.

Desværre maa vi erkende, at en Skattelovgivning af denne Art, hvorledes vi end indretter den, ikke kan undgaa at medføre mange Uretfærdigheder. Hvor meget man end gennem Særregler og Undtagelsesbestemmelser søger at værne de enkelte mod en uretfærdig Følge af skematiske Regler, saa vil Livets Mangfoldighed alligevel føre til, at der, naar denne Lov er gennemført, vil kunne fremdrages Hundreder af Enkelttilfælde, hvor man maa beklage, at der ikke